

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 11C/31/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113201838
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2013:1113201838.1

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudcom JUDr. Branislavom Králom, v právnej veci navrhovateľa: T. H., D. R. XX, XXX XX R. U., občan SR, zastúpený: JUDr. Lubomír Müller, euroadvokát, Symfonická 1496/9, 158 00 Praha 5, ČR, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom, takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne z dlžnej sumy 798,05,-EUR od 21.1.2013 do 19.2.2013, t.j. 5,74,-EUR, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľovi súd náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa pôvodne žalobným návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 21. 1. 2013 domáhal voči odporcovi zaplata sumy 798,05,-EUR s príslušenstvom titulom odškodnenia náhrady za stratu na zárobku, náhrady trov trestného konania, náhrady trov výkonu väzby, náhrady trov výkonu trestu odňatia slobody, za jeho právneho predchodcu nebohého K. H. podľa príslušných ustanovení zákona č. 119/1990 Zb.

Žalobný návrh odôvodnil tým, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 8.3.1963 sp. zn. 2T 20/63 bol navrhovateľov otec K. H. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa §269 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Sb. a bol za to odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 3 rokov nepodmienečne. (Navrhovateľov otec bol vo väzbe od 18.2.1963 do 19.3.1963 a vo výkone trestu od 20.3.1963 do 18.2.1966.

Dňa 6.8.1989 navrhovateľov otec zomrel.

Podľa rozhodnutia Štátneho notárstva Nové Zámky zo dňa 13.10.1989 č.k. 1D 1655/89-10 sú dedičmi po zomrelom K. H. navrhovateľ, jeho matka S. H., S. D. U. H. O. S. I. H. H., každý v ?.

Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10.6.2011 sp. zn. 6Nt 2/2011 bola vo veci povolená obnova konania a hore uvedený rozsudok bol zrušený. Následným uznesením tohto istého súdu zo dňa 6.7.2011 sp. zn. 2T 20/1963 (právoplatný dňa 4.8.2011) bolo trestné stíhanie K. H. zastavené, nakoľko žalovaný skutok nebol trestným činom.

Dňa 4.10.2011 požiadala matka navrhovateľa o odškodnenie. Odporca priznal matke navrhovateľa odškodnenie, a to vo výške 798,05,-EUR, t.j. ? z celkovej čiastky 3.192,20,-EUR (podľa dedičského podielu).

Dňa 22.6.2012 požiadal o svoj diel odškodnenia aj navrhovateľ. Odporca na žiadosť neodpovedal. Šesť mesačná lehota pre vybavenie žiadosti mu uplynula dňa 20.1.2013. Vzhľadom na uvedené si navrhovateľ svoj nárok uplatňoval podanou žalobou.

Navrhovateľ podaním zo dňa 19.3.2013 zobral žalobný návrh v časti zaplata istiny 798,05,-EUR späť a v tejto časti žiadal konanie zastaviť. Podanie odôvodnil tým, že oznámením zo dňa 19.2.2013 sp. zn. 24803/2011-541/14 priznal odporca navrhovateľovi čiastku 798,05,-EUR ako na neho pripadajúci podiel odškodnenia.

Vzhľadom na vyššie uvedené tunajší súd uznesením sp. zn. 11C 31/2013-16 zo dňa 18.3.2013 konanie o návrhu v časti zaplataenia istiny 798,05,-EUR zastavil (toto rozhodnutie sa stalo právoplatným). Predmetom konania tak zostalo uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 8,75% z čiastky 798,05,-EUR za dobu od 21.1.2013 do 19.2.2013, t.j. vo výške 5,74,-EUR ako aj trovy konania.

Oporca sa k žalobe písomne vyjadril až podaním zo dňa 5.6.2013 v ktorom potvrdil skutkový stav uvádzaný navrhovateľom. Oporca však namietal navrhovateľom uplatnený úrok z omeškania, nakoľko podľa názoru odporcu prisúdenie úroku z omeškania nie je právne opodstatnené, lebo v danej veci nejde o vzťah medzi dlžníkom a veriteľom v zmysle § 517 občianskeho zákonníka. Konanie o náhrade škody podľa zákona číslo 58/1969 zberky nie je zmluvným vzťahom a nejde v ňom o plnenie peňažného dlhu. Pri tomto špecifickom vzťahu skutočne nemožno hovoriť o postavení dlžníka a veriteľa, pretože nejde o vzťah, ktorým by bol založený zmluvou, právnym úkonom alebo bezdôvodným obohatením. Nejde o typický záväzkový občianskoprávny vzťah upravený občianskym zákonníkom, najmä jeho ustanoveniami § 488 a § 489, ale zákonom číslo 58/1969 zberky.

Oporca súčasne žiadal, aby súd nepriznal navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia uplatnenej výške, dôvodiac tým, že si navrhovateľ žiadosťou doručenou ministerstvu spravodlivosti dňa 11. 7. 2012 spolu s ďalšími dvoma súrodencami U. H. O. H. H. V. uplatnil prostredníctvom jedného právneho zástupcu odškodnenie podľa § 23 a § 26 zákona číslo 119/1990 zberky za nezákonné odsúdenie svojho zosnulého otca K. H.. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky žiadosť navrhovateľa prerokovalo a stanoviskom číslo 24803 /2011 - 541 /14 zo dňa 19. 2. 2013 žiadosti vyhovel.

Navrhovateľ si žalobou zo dňa 21. 1. 2012 uplatnil v tomto súdnom spore odškodnenie podľa § 23 zákona 119/1990 zberky za nezákonné odsúdenie svojho zosnulého otca. Samostatnými žalobami zo dňa 21. 1. 2013 si prostredníctvom jedného právneho zástupcu uplatnili odškodnenie aj ďalšie 2 súrodenci U. H. (konanie vedené pod spisovou značkou 7 C 24/2013) a H. H. (konanie vedené pod spisovou značkou 15 C 32/2013), hoci ide o nároky, ktoré vychádzajú z jednej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na odškodnenie podľa zákona číslo 119/1990 zberky a, ktoré majú 1 skutkový aj právny základ.

Oporca má za to, že cieľom postupom navrhovateľa spolu s dvoma ďalšími súrodencami v iných konaniach zastúpených tým istým právnym zástupcom bolo navýšenie trov konania. Jednou žalobou všetkých uvedených navrhovateľov by jednoduchším a hospodárnejším spôsobom bol zjavne dosiahnutý rovnaký cieľ navrhovateľov ako " rozštiepenými návrhmi " jedného nároku viacerých navrhovateľov.

Postup navrhovateľa zastúpeného právnym zástupcom nie je v súlade so zákonom číslo 586/2003 zberky o advokácii, keď skutočne právny zástupca konal v rozpore so zásadou účelnosti a hospodárnosti konania. V rozpore s touto zásadou je taký postup účastníka konania a, prípadne jeho zástupcu, keď sa viacerými návrhmi domáha nároku, ktorý možno uplatniť jednou žalobou. Požiadavka na účelnosť a hospodárnosť konania pritom nekoliduje s dispozičnou zásadou procesného práva. Je vskutku len na navrhovateľovi, koho bude žalovať a akým spôsobom, avšak aj takéto postup musí byť v súlade s ostatnými zásadami súdneho konania.

Oporca má teda za to, že postup navrhovateľa prostredníctvom svojho právneho zástupcu nebolo účelným uplatňovaním práva, nakoľko účelným by bol postup, kedy by pozostalí po nebohom K. H. jednou žalobou uplatnili svoj nárok voči odporcovi.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise: žalobným návrhom, rozhodnutím štátneho notárstva, rozhodnutím o priznaní odškodnenia S. H., žiadosťou o odškodnenie, rozhodnutím o priznaní odškodnenia navrhovateľovi, žalobným návrhom U. H., ako aj ostatnými listinami založenými v súdnom spise, z ktorého ustálil nasledovný skutkový stav:

Skutkový stav nebol medzi účastníkmi sporný, pričom nepochybne vyplýval zo zhodných tvrdení účastníkov ako aj z predložených listinných dôkazov. Nebolo teda sporné, že rozsudkom Vojenského obvodového súdu Bratislava zo dňa 8.3.1963 sp. zn. 2T 20/63 bol navrhovateľov otec K. H. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa §269 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Sb. a bol za to odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 3 rokov nepodmienečne. (Navrhovateľov otec bol vo väzbe od 18.2.1963 do 19.3.1963 a vo výkone trestu od 20.3.1963 do 18.2.1966. Dňa 6.8.1989 navrhovateľov otec zomrel.

Podľa rozhodnutia Štátneho notárstva Nové Zámky zo dňa 13.10.1989 č.k. 1D 1655/89-10 sú dedičmi po zomrelom K. H. navrhovateľ, jeho matka S. H., jeho brat U. H. O. S. I. H. H., každý v ?.

Uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10.6.2011 sp. zn. 6Nt 2/2011 bola vo veci povolená obnova konania a hore uvedený rozsudok bol zrušený. Následným uznesením tohto istého súdu zo dňa 6.7.2011 sp. zn. 2T 20/1963 (právoplatný dňa 4.8.2011) bolo trestné stíhanie K. H. zastavené, nakoľko žalovaný skutok nebol trestným činom.

Dňa 4.10.2011 požiadala matka navrhovateľa o odškodnenie. Odporca priznal matke navrhovateľa odškodnenie, a to vo výške 798,05,-EUR, t.j. ? z celkovej čiastky 3.192,20,-EUR (podľa dedičského podielu).

Dňa 22.6.2012 požiadal o svoj diel odškodnenia aj navrhovateľ. Odporca na žiadosť v šesťmesačnej lehote (ktorá uplynula dňa 20.1.2013) neodpovedal. Až rozhodnutím zo dňa 19.2.2013 č.k. 24803/2011-541/14 priznal navrhovateľovi žalované odškodnenie v celkovej výške 798,05,-EUR. V dôsledku uvedeného odpadol predmet sporu čo do žalovanej istiny a v dôsledku späťvzatia žalobného návrhu navrhovateľom v tejto časti, súd konanie o tomto nároku (žalovanej istine) zastavil (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť).

Predmetom konania potom zostalo len príslušenstvo pohľadávky a uplatnené trovy konania.

Kým navrhovateľ zotrval na priznaní žalovaného príslušenstva, odporca bol názoru, že medzi účastníkmi sporu nejde o vzťah medzi dlžníkom a veriteľom v zmysle § 517 občianskeho zákonníka. Konanie o náhrade škody podľa zákona číslo 58/1969 zbierky nie je zmluvným vzťahom a nejde v ňom o plnenie peňažného dlhu. Preto žiadal v tejto časti žalobný návrh zamietnuť.

Podľa §26 zákona č. 119/1990 Zb., právo žiadať odškodnenie prechádza na dedičov poškodeného, pokiaľ sú nimi deti, manžel, rodičia, a ak ich niet, súrodenci, s výnimkou nárokov, ktoré podľa Občianskeho zákonníka zanikajú smrťou poškodeného.

Podľa §24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnych rehabilitáciách, pri uplatňovaní nárokov podľa § 23, 26 a 27 sa postupuje podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Podľa §20 zákona č. 58/1969 Zb o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z.z. Výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Pokiaľ ide o žalované príslušenstvo súd sa nestotožnil s argumentáciou odporcu o jeho neopodstatnenosti.

O tom, že ide medzi účastníkmi o vzťah medzi veriteľom a dlžníkom, a teda, že je možné dlžnú istinu úročiť zákonným úrokom z omeškania s poukazom na ustanovenie §517 ods. 2 Občianskeho zákonníka svedčí podľa súdu fakt, že samotný rehabilitačný zákon (č. 119/1990 Zb.) vo svojich ustanoveniach (§24 ods. 1) odkazuje pri uplatňovaní jednotlivých nárokov na zákon č. 58/1969 Zb. Citovaný zákon rovnako potom vo svojich ustanoveniach (§20) odkazuje na subsidiárne použitie ustanovení Občianskeho zákonníka, tam kde absentuje úprava daná týmto špeciálnym predpisom.

Keďže zákon č. 58/1969 Zb. sám neupravuje sankcie za omeškanie s vyplatením náhrady škody, je potrebné v predmetnom prípade s poukazom na ustanovenie § 20 tohto zákona aplikovať subsidiárne ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa omeškania dlžníka.

Inými slovami, samotné ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. (ktorý sa tu subsidiárne používa - §24 ods. 1 zákona č. 119/1990 Zb.) splatnosť pohľadávky na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím neustanovujú, a preto sa má použiť právna úprava splatnosti pohľadávok podľa § 563 Občianskeho zákonníka, a to s poukazom na jeho subsidiárne použitie (§20 zákona č. 58/1969 Zb.). Toto ustanovenie (§563 OZ), ktoré sa týka všetkých pohľadávok (vrátane pohľadávok na náhradu škody) upravuje: "Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal". Ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka sa teda týka aj tejto veci, (s poukazom na subsidiárne použitie zákona č. 58/1969 Zb - §24 zákona č. 119/1990 Zb. a následné subsidiárne použitie Občianskeho zákonníka - §20 zákona č. 58/1969 Zb.) takže odporca sa dostal do omeškania so splnením nároku na náhradu škody (odškodnenia) dňa 12.1.2013 (prvý deň po dni, keď uplynula odporcovi 6 mesačná zákonná lehota na dobrovoľné splnenie si povinnosti po tom, čo ho navrhovateľ k tomu vyzval žiadosťou zo dňa 22.6.2012, doručenou odporcovi dňa 11.7.2012, táto uplynula dňom 11.1.2013). Navrhovateľ si uplatňoval úrok z omeškania až od 21.1.2013, hoci tak mohol žiadať už od 12.1.2013. Vzhľadom na viazanosť súdu žalobným petitom, súd priznal navrhovateľovi úrok z omeškania

až od 21.1.2013, ako to navrhovateľ požadoval v žalobe. Tento mu patril až do 19.2.2013, kedy mu odporca žalovanú istinu vyplatil

Vzhľadom na uvedené súd priznal navrhovateľovi úrok z omeškania z pôvodne žalovanej istiny, a to vo výške 8,75 % p.a. (výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB k prvému dňu omeškania - §517 ods. 2 OZ a §3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Zb., ku dňu 21.1.2013 bola základná sadzba ECB vo výške 0,75% p.a.) od 21.1.2013 do 19.2.2013, čo predstavuje sumu 5,74,-EUR.

Súd mal teda za to, že nárok na zaplatenie príslušenstva bol opodstatnený a preto sa súd nestotožnil s argumentáciou odporcu v tomto smere.

Pokiaľ ide o náhradu trov právneho zastúpenia v konaní úspešného navrhovateľa, k tomu súd uvádza: "Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. (aj §146 ods. 2 OSP) je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka konania (fyzickej, právnickej osoby, štátneho orgánu) na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné na účelné vynaloženie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne."

Náhradu nákladov konania spojených so zastupovaním advokátom procesný súd navrhovateľovi nepriznal, pretože sa nejednalo o náklady účelne vynaložené. Procesný súd nijako nespochybňuje právo navrhovateľa na zastúpenie advokátom (§ 25 O.s.p.) a v priebehu konania ho rešpektoval. Právo účastníka na zastúpenie advokátom na strane jednej a právo na náhradu nákladov konania s tým spojených na strane druhej sú práva, ktoré síce spolu úzko súvisia, avšak nie sú nerozlučne spojené. Merítkom účelnosti uvedeným v § 142 ods.1 O.s.p. je preto nevyhnutné pomerovať všetky náklady, ktoré účastníkovi v priebehu konania vznikli, teda aj náklady vynaložené účastníkom v súvislosti s jeho zastúpením advokátom. Na posudzovanie účelnosti nákladov právneho zastúpenia nemožno rezignovať len preto, že účastník pri zastúpení advokátom realizuje svoje právo na právnu pomoc.

Procesný súd náklady zastúpenia navrhovateľa advokátom považuje za neúčelné po zistení, že sa jednalo o vec typovo veľmi jednoduchú po skutkovej i právnej stránke (nárok nebol od počiatku sporný a rovnaký nárok bol priznaný odporcom aj matke navrhovateľa a to ešte pred tým, než samotný navrhovateľ spolu so súrodencami žiadali odškodnenie od ministerstva), pričom k uplatňovaniu týchto nárokov dochádza vzorovou žalobou, v ktorej sa spravdila menia iba identifikačné údaje žalobcovej strany, rozhodnutia z ktorých sa nárok vyvodzuje a dátum splatnosti žalovanej pohľadávky. Vyplňovanie týchto žalôb je rutinnou činnosťou, nevyžadujúcou odborné znalosti. Ide o typovo jednu z najjednoduchších vecí, kde súd nemá poznatok, žeby takáto žaloba bola niekedy zamietnutá, určite nie na OS Bratislava I.

Súd sa v tomto smere teda stotožnil s argumentáciou odporcu, že v tomto prípade nebol postup navrhovateľa zastúpeného právnym zástupcom v súlade so zákonom číslo 586/2003 Z.z., keď skutočne právny zástupca konal v rozpore so zásadou účelnosti a hospodárnosti konania. V rozpore s touto zásadou je taký postup účastníka konania a prípadne jeho právneho zástupcu, keď sa viacerými návrhmi domáha nároku, ktorý možno uplatniť jednou žalobou. Požiadavka na účelnosť a hospodárnosť konania pritom nekoliduje s dispozičnou zásadou procesného práva. Je skutočne len na navrhovateľovi koho bude žalovať a akým spôsobom, avšak aj takýto postup musí byť v súlade s ostatnými zásadami súdneho konania. V tomto prípade má súd za to, že cieľom postupu navrhovateľa, spolu s jeho súrodencami v inom konaní (7C 24/2013, 15C 32/2013), zastúpený tým istým právnym zástupcom bolo navýšenie trov konania. Jednou žalobou všetkých uvedených navrhovateľov by jednoduchším a hospodárnejším spôsobom bol zjavne dosiahnutý rovnaký cieľ navrhovateľov ako " rozštiepenými návrhmi " jedného nároku viacerých navrhovateľov. Prípadným nesprávnym postupom odporcom pred podaním žaloby v tom, že nárok navrhovateľa neuspokojil bez podania žaloby nemožno ospravedlniť tiež nesprávny postup pri uplatnení nároku súdnou cestou. Súd nespochybňuje právo navrhovateľov v súdnom konaní žalovať subjekt, ktorý si vyberú a spôsobom, aký uznajú za vhodné, ale musia si byť vedomí toho, že v prípade, ak súd bude spôsob uplatnenia nároku považovať za nevhodný, že im neprizná náhradu trov konania ako v tomto prípade.

V tomto prípade má súd za to, že postup navrhovateľa prostredníctvom svojho právneho zástupcu nebolo účelným uplatňovaním práva, nakoľko účelným by bol postup, kedy by si pozostali po pávovi K. H. jednou žalobou uplatnili svoj nárok voči odporcovi.

Súd poukazuje aj na to, že navrhovateľ si musel byť vedomý od počiatku opodstatnenosti svojho nároku, nakoľko rovnaký nárok bol priznaný aj jeho matke, a to ešte dňa 22. 5. 2012, t.j. cca 2 mesiace pred tým, ako navrhovateľ a jeho súrodenci požiadali vôbec ministerstvo o odškodnenie z rovnakého titulu. Navrhovateľ teda od počiatku vedel, že jeho nárok bude uspokojený ministerstvom, avšak zneužil vyťaženosť tohto orgánu (vzhľadom na veľký počet obdobných žiadostí) na to, aby nárok, napriek jeho nespornosti, si uplatňoval súdnou cestou, pričom tak urobil každý zo súrodencov samostatnou (nie spoločnou) žalobou. V tomto konaní nie je možné vidieť nič iné ako špekuláciu navýšiť už tak nespornú pohľadávku o trovy právneho zastúpenia, a to u každého z dedičov nebohého K. H.. Takémuto postupu, z pohľadu rozhodovania o trovách konania, nemožno priznať právnu ochranu.

Procesný súd ďalej uvádza, že k rovnakému záveru k akému dospel aplikáciou § 142 ods.1 O.s.p.(§146 ods. 2 OSP pokiaľ ide o zastavenú časť konania), možno dospieť aj aplikáciou § 150 ods.2 O.s.p., podľa ktorého ak sú trovy konania v drobných sporoch (v tomto prípade išlo o drobný spor) neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť. Predmetné ustanovenie je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá ponecháva na súde zvažovanie, či trovy konania sú voči uplatnenej pohľadávke neprimerané a čo vôbec pod neprimeranosťou treba rozumieť. Neprimeranosťou podľa súdu nemožno rozumieť iba zjavný nepomer medzi výškou uplatnenej drobnej pohľadávky a výškou trov konania, ale vôbec aj vznik trov konania, ktorých vznik vo vzťahu k jednoduchosti sporu je ako taký neprimeraný. Tak súd za neprimerané trovy konania v prejednávanej veci považuje akékoľvek trovy právneho zastúpenia v spore, v ktorom žalovaný nárok žalobcu relevantne nepopiera a teda navrhovateľom tvrdený skutkový stav je zjavne nesporný.

Na záver súd uvádza, že k rovnakej aplikácii procesných predpisov o náhrade trov konania dospela aj súdna prax v Českej republike, kde podľa nálezu Ústavného súdu ČR z 25. júla 2012, sp. zn. I.ÚS 988/2012, podľa ktorého typový spôsob uplatnenia pohľadávky je dôkazom toho, že účelom právneho zastúpenia nie je poskytovanie právnej pomoci, ale parazitovanie na drobných pohľadávkach voči občanom, ktoré sú umelo navyšované do nezmyselnej výšky za účelom zabezpečenia ľahkého zárobku. Takéto správanie je zneužitím práva na zastúpenie advokátom, resp. dokonca procesnou šikanou, a preto takéto trovy konania nemožno priznať, hoci bol účastník vo veci samej úspešný.

Súd vzhľadom na vyššie uvedené nepriznal úspešnému navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia (tak v zastavenej časti konania ako aj vo veci samej), nakoľko jeho postup v tomto smere považoval za šikanóznny výkon práva, ktorému nemožno priznať právnu ochranu, vynaložené trovy považoval za neúčelné (nároky všetkých súrodencov bolo možné uplatniť jednou žalobou) a neprimerané vo vzťahu k jednoduchosti sporu.

Vzhľadom na uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia na Okresnom súde Bratislava I v Bratislave. Z odvolania má byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.

Zároveň v ňom treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis